

Сложиха на Сивуша да яде. А тя и не погледна даже храната.

Така минаха вече две седмици. Всяка сутрин Марийка ходеше на ливадата, береше зелена трева и донасяше на своята любима другарка. . . Ала Сивуша рядко поглеждаше тревата. . . И Марийка по цели часове седеше заглеждана в Сивуша. Опомни ли се — става, отива при нея, прегърне я през шията и през сълзи почне да ѝ говори:

— Хайде Сивушке, стани!..
Аз няма да те карам вече там. Ще ходим дето няма пропасти и ями.

Кравата като че ли разбираше детето. Протегне шия напред, сложи уморено глава върху скута на Марийка и се понася тъжно-тъжно: му-у-у-у из изсъхналите ѝ уста.

И днес Марийка седи отдавна на пъна и гледа Сивуша. После стана полека, отиде при нея, прегърна я и почна тихо да ѝ говори:

— Сивушке, нали не съм аз виновна, гдето ти падна и си счупи краката? Ако беше стояла при нас нямаше да пострадаш! . .

— Марийке, — извика майка ѝ от къщи, — къде си?.. С тая крава ти забравяш и да ядеш дори! . .

Марийка отмести полека главата на Сивуша, стана и бавно тръгна за в къщи.

На сутринта намериха Сивуша умряла. Дълго плака Марийка за нея. Нощя дори майка ѝ и баща ѝ я чуваха често да изплаче и на сън. . .

Купиха нова крава. Но Марийка не можеше да забрави Сивуша. Често, често тя набере китка цветя, отиде на гроба на Сивуша, сложи цветята и тихо шепне:

— Добро утро, Сивуше. . . Много, много ми е жал за тебе! . .

И едри сълзи пълнеха големите ѝ и умни очи.

Мария Ганчева